

4C: Fred og diplomati

Turið Nolsøe: **"Retorisk tavshed som fredsbevarende strategi: politiske konflikter mellem Færøerne og Danmark i danske medier"**

Rigsfællesskabet kan beskrives som konfliktfyldt på mange niveauer, hvor politiske spørgsmål om selvstændighed og selvbestemmelse oftest sætter rammen for de indbyrdes kampe. Konflikterne opstår også i uoverensstemmelser mellem samfundsmæssige værdier, hvor danske politikere i varierende grad ser sig som berettigede til at deltage i kritik af deres rigsfæller. Et tilbagevendende eksempel på konflikt mellem danske værdier og det færøske samfunds udformning er manglen på fri abort på Færøerne, hvor danske politikere sjældent kritiserer den færøske lovgivning, og derfor selv møder kritik for manglende involvering. Den danske radiokanal Radio24syv var i 2017-18 ramme for denne kritik, der klandrede danske politikeres påfaldende og larmende tavshed, når kropslig selvbestemmelse ellers ses om en dansk mærkesag. Jeg vil analysere danske politikeres tavshed og hvordan den kan ses som en politisk strategi (Barry Brummett, *Towards a Theory of Silence as a Political Strategy*, 1980). Tavsheden kan umiddelbart opfattes som udtryk for respekt for det færøske selvstyre, men kan via en affektorienteret kritik analyseres som frygt for rigsfællesskabets fred og konfliktens konsekvenser (Jenny Edbauer Rice, *The New "New"*, 2008).

Min hypotese er, at den strategiske tavshed kan forstås som en fredsbevarende strategi, der imidlertid opretholder et problematisk skel mellem rigsfællesskabets fællesanliggender og færøske særanliggender. Især når dette skel omhandler og således udelukker deliberation på tværs af rigsfællesskabets indre grænser. Dette forstærkes i journalistiske mediers fremstilling af den politiske konsensus på området, hvilket fordrer et kritisk blik på, hvordan der skelnes mellem det fælles/offentlige og færøske/private i rigsfællesskabets politik og mediernes dækning heraf (Nancy Fraser, *Rethinking the Public Sphere*, 1990).

Alexander Stagnell: **"Diplomatins misslyckande – Den eviga fredens fantasi"**

Denna presentation tar sin utgångspunkt i min doktorsavhandling i retorik, *The Ambassador's Letter – On the Less Than Nothing of Diplomacy*, i vilken jag undersöker diplomatins begrepp och historia från den franska revolutionen till i dag med syfte att utreda vad diplomatien är och hur denna natur är möjlig att förstå i ljuset av tre, för denna institution, återkommande problem: diplomatins namn, diplomatins död och den diplomatiska representationen. Mer specifikt tar denna presentation avstamp i avhandlingens första del, i vilken jag undersöker drömmen om den eviga freden genom läsningar av Immanuel Kants pamflett *Om den eviga freden – en filosofisk utredning* och Henry James roman *Ambassadörerna*. Jag utarbetar här en förståelse av diplomatien som en, med Rancières begrepp, *arche-politik*, det vill säga som en ideologisk formation som berättar om samhällets fridsamma och fredliga tillkomst i syfte att förtränga det grundande våld som ger upphov till

lagen. Vad jag visar är hur denna myt blott blir möjlig retroaktivt, som en effekt av att diplomatibegreppet etableras och separerar politik som externa relationer (mellan stater) från politik som statens interna relationer (medborgare emellan; mellan medborgare och institutioner etc.) i och med den franska revolutionen. Målet med denna presentation är, förutom att introducera denna läsning av diplomatins historia också att utveckla min analys av diplomatins uppkomst i franska revolutionen genom att kontrastera Kants text mot den tradition ur vilken hans tänkande om den eviga freden springer. Detta innebär att jag, tillsammans med idén om diplomati som *arche-politik*, kommer att presentera en läsning av Jean-Jacques Rousseaus text *Projet de paix perpetuelle* från 1786. Motivet bakom denna text är att Rousseau önskar gå i svaromål mot abbot de Saint-Pierres vid tiden välkända text med samma namn, en text som ofta brukar ses som startskottet för den moderna idén om en evig fred.

John-Wilhelm Flattun: "Myter, makt og sannhet: myteskaping og propaganda under Rosekrigene i England"

Under Rosekrigene i senmiddelalderens England var ideen om historisk opphav nært knyttet til kongemakten og myten om en nasjon. Mot slutten av 1400-tallet ble krigen mellom de to familiene en maktkamp, på hver side stod til slutt Richard III og den kommende Henry VII. Det var og en propagandakrig med myterskaping og historieskriving som våpen, med helter og monstre, en symbolkamp for å uttrykke hver sin rett til både trone, folk og den sanne historien. Den mest slående endringen i den visuelle retorikken tydeliggjorde seg da Henry VII vant og freden kunne komme. Da en total helomvending i symbolbruken gikk fra Henrys bruk av makt- og monstersymbolet, den walisiske røde dragen, til den forsonende Tudorrosen og de nylig forente familiene, en «ny» nasjon og et «nytt» dynasti steg frem fra en gammel historie. Ideen og betydningen av historisk tilhørighet og nærhet til det mytiske opphavet ble aktivt brukt som en del av det kongelige maktspeillet, men og som i et forsøk på å forene motstridende grupper til et kollektiv, for å danne en ide om en nasjon. Nasjonsdannelsen ble et forsøk på å påberope seg den *foretrukken sannhet*, og i et forsøk på å skrive en ny felles historie. I dette innlegget vil jeg se nærmere på hvordan maktretorikken til de to familiene York og Lancaster benyttet seg av det visuelle og det narrative i en jakt på en foretrukken sannhet, hvordan ble denne politiske krigsretorikken synliggjort? Og, hvordan påvirker og påvirkes den visuelle retorikken av kollektiv erindring i møte med myter om en felles tilhørighet?